

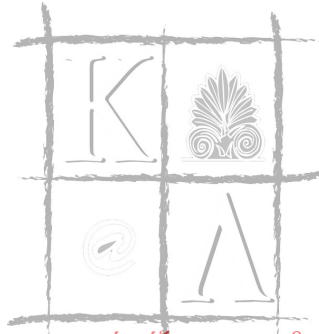
1^ο ΒΡΑΒΕΙΟ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ

ΡΩΜΑΝΟΣ ΠΕΤΡΙΔΗΣ

ΠΡΟΤΥΠΟ ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ Ν. ΣΜΥΡΝΗΣ

Β' ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ

«Τετραγωνική ρίζα του αριθμού 2»

Τετραγωνική ρίζα του αριθμού 2

Καθόμασταν. Κανένας δεν μιλούσε. Απλώς καθόμασταν. Παρ' όλα αυτά, η σιωπή μας έδινε μία ιδιαίτερη πινελιά στην ατμόσφαιρα. Ήταν σαν να μιλάμε, σαν να ξεπροβάλλει ένας χείμαρρος λέξεων. Και όμως, το μόνο που επικρατούσε ήταν σιωπή!

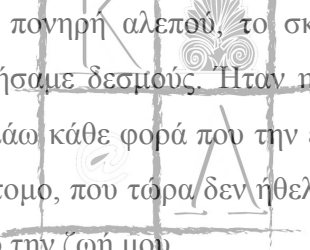
Διέκρινα τις περίπλοκες σκέψεις της, τις οποίες μάταια προσπαθούσε να βάλει σε σειρά. Ένιωθα πως και εκείνη διάβαζε τις δικές μου σκέψεις, το ίδιο περίπλοκες. Η σιωπή μας ήταν ο καινούργιος τρόπος επικοινωνίας μας, ακόμα πιο δυνατός από τον απλό λόγο, την καθημερινή συζήτηση. Τις περισσότερες φορές, οι σκέψεις και οι ανησυχίες μας διασταυρώνονταν και αισθανόμασταν ότι καταλαβαίνουμε ο ένας τον άλλο βαθιά, πολύ βαθιά.

Ήταν το άτομο που με αγαπούσε παρά τις παραξενιές και τις ιδιοτροπίες μου, παρά τον ευέξαπτο χαρακτήρα μου. Ήταν το άτομο που κρατιόμασταν από το χέρι, που προσφέραμε ο ένας στον άλλο μια ζεστή αγκαλιά τις κρύες μέρες της ζωής.

Ήταν το άτομο που κοιτούσα στα μάτια και έβλεπα να αντανακλάται ένας χείμαρρος ιδεών. Το άτομο που τσακωνόμασταν συχνά, που λέγαμε πως δεν θα ξαναμιλήσουμε και τελικά τα ξαναβρίσκαμε, γιατί δεν άντεχε ο ένας μακριά από τον άλλο.

Ήταν το άτομο, που μαζί γινόμασταν καλύτεροι, που μαζί βαδίζαμε τον μυστηριώδη και απρόσμενα σκοτεινό δρόμο της ζωής, που στηρίζόμασταν ο ένας στον ώμο του άλλου, που της αράδιαζα κομπλιμέντα κι εκείνη μου ανταπέδιδε την χάρη με ένα φιλί στο μάγουλο.

Ήταν το μικρό τριαντάφυλλο, που εγώ πότιζα σε εκείνον τον μακρινό, μικρό πλανήτη με τα μπαιομπάμπ. Ήταν εκείνο το θολό άστρο –ανάμεσα στους αστερισμούς των Πλειάδων και του Δράκοντα- που στα μάτια μου έλαμπε πιο δυνατά από τον ήλιο, που μου φώτιζε τον δρόμο, όταν το σκοτάδι απλωνόταν.

Ήταν η άγρια τίγρη, η πονηρή αλεπού, το σκανταλιάρικο γατάκι, που εγώ ημέρωσα, που μαζί δημιουργήσαμε δεσμούς. Ήταν η στάση στο τρένο του άγχους μου, που με έκανε να χαμογελάω κάθε φορά που την έβλεπα να τρέχει και να πέφτει στην αγκαλιά μου. Ήταν το άτομο, που τώρα δεν ήθελα να είχα γνωρίσει, που ήθελα να διαγράψω μια και καλή από την ζωή μου.

Ανοιξα το βαρύ βιβλίο των μαθηματικών. Δεν είχα διαβάσει τίποτα όλο το απόγευμα, γιατί οι παραπάνω σκέψεις μου κατέκλυζαν το μυαλό. Άντε τώρα να βρω την δύναμη να λύσω τα προβλήματα με τις ρίζες.

Ρίζες. «Νιοστή ρίζα». $N=2$, δηλαδή ο μη αρνητικός πραγματικός αριθμός. Ο πρώτος αριθμός που δεν είναι ρητός. Ένας αριθμός που έπρεπε να είναι θετικός, μεγαλύτερος του μηδενός. Αυτό ήταν! Το άτομο που είχε πάρα πολλά θετικά, που ήξερα ότι αυτά έπρεπε να κρατήσω. Αυτά τα θετικά, γιατί αλλιώς το αποτέλεσμα δεν θα οριζόταν, θα έβγαινε αρνητικός και αρνητικές θα ήταν και οι συνέπειες. Ο πρώτος άνθρωπος, που ένιωθα ότι χάνω τη γη κάτω από τα πόδια μου, όταν τσακωνόμασταν.

Όπως λοιπόν η τετραγωνική ρίζα του αριθμού 2 είναι άρρητος, άρα έχει ατελείωτα ψηφία, τόσα πολλά και ατελείωτα είναι τα συναισθήματα, που νιώθω για αυτήν! Αυτή τη φορά, αρνητικά και θετικά!

Και αυτό το άτομο δεν ήταν.... ! Ακόμα είναι....